

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania T. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 czerwca 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 marca 2017 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację T. G. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 18 lutego 2016 r., VI U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. (organ rentowy) z 25 marca 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje się w niedokonaniu przez Sąd drugiej instancji kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji w

zakresie przywołanych zarzutów apelacyjnych i uznaniu wbrew dyspozycji art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. oraz przyjęciu bez przeprowadzenia przez Sąd pierwszej instancji stosowego postępowania dowodowego, że zgłoszone przez wnioskodawcę nowe okoliczności, dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy dają podstawę jedynie do złożenia nowego wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, nie stanowiąc tym samym podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazanie organowi rentowemu sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. jest wyjątkiem od zasady, według której sąd pierwszej instancji kontroluje tylko stan rzeczy - faktyczny i prawny - istniejący w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Wyjątek ten przewiduje możliwość uchylenia przez sąd decyzji organu rentowego, przekazania sprawy do rozpoznania (i ewentualnego wydania nowej decyzji) organowi rentowemu, z jednoczesnym umorzeniem postępowania sądowego. Jest to możliwe wówczas, gdy w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji doszło do ujawnienia się nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. Zarówno z wykładni językowej (której przedmiotem jest analiza dosłownej treści art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.), jak i z wykładni systemowej (badającej umiejscowienie tego przepisu wśród innych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego regulujących postępowanie odrębne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych) wynika, że przepis ten dotyczy postępowania przed sądem pierwszej instancji i może być zastosowany jedynie przez sąd pierwszej instancji. Nie mógł go zatem zastosować - a przez brak zastosowania naruszyć - Sąd Apelacyjny, tym bardziej, że stosowny zarzut nie został podniesiony w ogóle w apelacji. Zgodnie zaś z wykładnią

dokonaną w - mającej moc zasady prawnej – uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 55), Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.